

Dewi van Deurzen is freelance tekstschrijver. Met vriend Koen en hond Pretzel gaat zij zoveel mogelijk met haar ijsblauwe kampeerbus op pad. In haar column neemt zij je mee in het leven onderweg.

Weg van wild kamperen

'Ik wil hier nog niet dood gevonden worden', zeg ik tegen Koen als we een mogelijke kampeerplek oprijden. En ik hoor de stem van mijn vader in mijn achterhoofd: 'Maar de kans dat je hier dood gevonden wordt, is levensgroot aanwezig.' Koen slaakt een *hangry* zucht. Het is al laat, het begint donker te worden en we hebben nog niks gegeten. 'We moeten toch ergens slapen, lief.'

Wildkamperen in Schotland, ik had het zo geromantiseerd. Ik zag voor me hoe we eenzaam en alleen aan uitgestrekte *lochs* zouden staan, naast fluwelen bergen die blauwe schaduwen op de achtergrond zouden werpen. Hoe ons ijsblauwe busje zou opgaan in het landschap en we marshmallows zouden roosteren boven een vuurtje. Poepen in een zakje en alleen een washandje over onze bezwete lijven, dat namen we graag voor lief.

Daar staan we dan. Op een parkeerplaats. Langs de weg. In de camperapp wordt de plek beschreven als 'camperplaats met prachtig uitzicht'. Hmm. Er zijn bergen. Dat wel. Maar er is ook veel afval en de bosjes zien er in de schemering uit als griezelige tengels, die je in theorie zo een Bermudadriehoek in zouden kunnen sleuren. 'Dat ijsblauwe busje? Nooit meer iets van gehoord.'

Het ene horrorscenario na het andere gaat met me aan de haal. Volgens Koen lees ik gewoon te veel Scandinavische thrillers. Hij ziet een parkeerplaats, die weliswaar niet zo romantisch is, maar waar we prima een nachtje kunnen blijven. En hij wil vooral graag eten. Vooruit dan maar.

Ik doe die nacht geen oog dicht. Gedesillusioneerd pak ik nog maar een keer mijn telefoon. *No way* dat we nog een nacht op een soortgelijke plek doorbrengen. Ik Park4Night en Google Maps me suf tot mijn vinger ineens blijft hangen boven een plek die er exact uitziet zoals ik me had voorgesteld. Aan een *loch*. Blauwe bergen op de achtergrond. Plekken zo groot, dat je bijna een verrekijker nodig hebt om je buurman te zien. Maar wel op een camping.

Snel prik ik mijn wildkampeerbubbel door. Want hoe graag willen we 'wild' staan als de campings zo fabelachtig zijn? Na een kleine discussie gaan we ervoor. We checken in voor één nachtje. Blijven er vier. De zeehonden zwemmen voor onze bus langs. Edelherten banjeren over het terrein. En de zon gaat als een perfect gouden bolletje onder in het meer. Tja, wat is dan wildkamperen?